

დანიელის წიგნი — ას რვა ნომერი

წინასწარმეტყველური სიმბოლიზმის გახსნა: გამოცხადებაში აღწერილი შვიდი საყვირის ყოვლისმომცველი ანალიზი

Jeff Pippenger

2024-02-29

უილიამ მილერს გამოცხადების წიგნში შვიდი ეკლესიის, შვიდი ბეჭდისა და შვიდი საყვირის შესახებ დიდი ნათელი მიეცა. მან ეს წინასწარმეტყველური სიმბოლოები წარმართობის, ხოლო შემდეგ პაპიზმის ორი გამაპარტახებელი ძალის ჩარჩოში მოათავსა. მას არ დაუნახავს ამ სიმბოლოთა ყოველი წინასწარმეტყველური მახასიათებელი, მაგრამ ის, რაც დაინახა, საფუძვლად დაედო ღვთის ეკლესიის შინაგანი და გარეგანი ისტორიის ფუნდამენტურ გაგებას მოციქულთა დროიდან ქვეყნიერების დასასრულამდე. შინაგანი ისტორია ეკლესიებით იყო წარმოდგენილი, ხოლო ეკლესიების გარეგანი ისტორია — ბეჭდებით. მან დაინახა, რომ საყვირები რომზე ღვთის სამსჯავროს სიმბოლოები იყო, რაც წინასახავდა ქვეყნიერების დასასრულს რომზე ღვთის სამსჯავროს, თუმცა მას არ დაუნახავს, რომ ქვეყნიერების დასასრულს რომი სამმაგი კავშირისგან შედგებოდა.

ურია სმითის მიერ დაწერილი წიგნი, სათაურით Daniel and Revelation, შეიცავს ზოგიერთ მცდარ შეხედულებას, თუმცა დის უაითის მიერ იგი მოხსენიებულ იქნა როგორც „ღვთის შემწე ხელი“. მან აღნიშნა, რომ ეს წიგნი უნდა გავრცელებულიყო The Great Controversy, Patriarchs and Prophets და The Desire of Ages-თან ერთად. მისი ძლიერი მხარდაჭერა არ ნიშნავდა, რომ ეს წიგნი იმავე შთაგონებულ დონეზე იდგა, როგორზეც მისი საკუთარი წიგნები, არამედ იმას, რომ ეს წიგნი შეიცავდა „დიალ დარიგებას“ და პასუხისმგებელი იყო „მრავალი ძვირფასი სულის ჭეშმარიტების ცოდნამდე მიყვანაზე“.

ეს წიგნი იყენებს მილერიტულ წინასწარმეტყველურ ლოგიკას, რომელსაც თან ერთვის წინასწარმეტყველების ისეთი კონცეფციები, რომლებიც 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე უხილავი იყო. ჩვენ მივმართავთ ამ წიგნის მონაკვეთებს, როდესაც წარმოვადგენთ სამი „ვაის“ სამმაგ გამოყენებას.

მილერმა განაცხადა, რომ „შვიდი საყვირი არის შვიდი განსაკუთრებული და მძიმე სასჯელის ისტორია, რომლებიც მოევლინა დედამიწას, ანუ რომის სამეფოს.“ პირველი ოთხი საყვირი წარმოადგენს იმ სასჯელებს, რომლებიც მოევლინა წარმართულ რომს, ხოლო მეხუთე და მეექვსე საყვირები იყო ღვთის სასჯელები, რომლებიც მოევლინა პაპურ რომს; მაგრამ მილერი ვერ შეიცნობდა, რომ მეშვიდე საყვირი წარმოადგენდა ღვთის სასჯელს თანამედროვე რომზე. გამოცხადების შვიდ ბეჭედსა და შვიდ საყვირზე საუბრისას, ურია სმითი წერდა:

„წიგნის ადების შემდეგ კრავი დაუყოვნებლივ იწყებს ბეჭდების გახსნას; და მოციქულის ყურადღება მიპყრობილია იმ სცენებზე, რომლებიც თითოეული

ბეჭდის ქვეშ ვითარდება. რიცხვი შვიდი უკვე აღნიშნულ იქნა, როგორც წმინდა წერილში სისრულისა და სრულყოფილების აღმნიშვნელი. ამიტომ შვიდი ბეჭედი მოიცავს მოვლენათა გარკვეული კატეგორიის მთელ სისრულეს; აზრი, თითქოს ისინი, შესაძლოა, კონსტანტინეს დრომდე აღწევდნენ, ხოლო შვიდი საყვირი — იმ დროიდან მოყოლებული სხვა, შემდგომ სერიას წარმოადგენდნენ, ვერ იქნება სწორი. საყვირები აღნიშნავს მოვლენათა იმ სერიას, რომელიც ბეჭდების მოვლენებთან თანადროულად ვითარდება, მაგრამ სრულიად განსხვავებული ხასიათისაა. საყვირი ომის სიმბოლოა; აქედან გამომდინარე, საყვირები აღნიშნავს დიდ პოლიტიკურ მღელვარებებს, რომლებიც სახარების ეპოქაში ხალხებს შორის უნდა მოხდეს. ბეჭდები კი აღნიშნავს რელიგიური ხასიათის მოვლენებს და მოიცავს ეკლესიის ისტორიას ქრისტიანული ეპოქის გახსნიდან ქრისტეს მოსვლამდე.“ ურია სმიტი, დანიელი და გამოცხადება, 431.

საყვირი არის ომისა და პოლიტიკური მღელვარების სიმბოლო. გამოცხადების მერვე თავის მეორე მუხლზე საუბრისას სმიტი აცხადებს:

„მუხლი 2. და ვიხილე შვიდი ანგელოზი, რომლებიც იდგნენ ღმერთის წინაშე; და მათ მიეცათ შვიდი საყვირი.“

„ეს მუხლი მოვლენათა ახალ და განსხვავებულ რიგს შემოიტანს. ბეჭდებში წარმოდგენილი გვქონდა ეკლესიის ისტორია იმ პერიოდში, რომელსაც სახარების განგებულება ეწოდება. ახლა კი, შემოტანილ შვიდ საყვირში, წარმოდგენილია უმთავრესი პოლიტიკური და საომარი მოვლენები, რომელთაც იმავე დროის განმავლობაში უნდა ეხდინა ადგილი.“ ურია სმიტი, Daniel and Revelation, 476.

მეშვიდე ბეჭედი იხსნება გამოცხადების მერვე თავის პირველ ექვს მუხლში, და მეშვიდე ბეჭდის გახსნის ფონზე შვიდი ანგელოზი შვიდი საყვირით მზად არიან დასაბერად.

და როცა მეშვიდე ბეჭედი გახსნა, ცაში დუმილი ჩამოვარდა დაახლოებით ნახევარი საათის განმავლობაში. და ვიხილე შვიდი ანგელოზი, რომლებიც ღმერთის წინაშე იდგნენ; და მიეცათ მათ შვიდი საყვირი. და მოვიდა სხვა ანგელოზი და დადგა სამსხვერპლოსთან, რომელსაც ჰქონდა ოქროს საცეცხლური; და მიეცა მას ბევრი საკმეველი, რათა შეეწირა იგი ყველა წმიდის ღოცვებთან ერთად ოქროს სამსხვერპლოზე, რომელიც ტახტის წინ იყო. და საკმევლის კვამლი, რომელიც წმიდათა ღოცვებთან ერთად ამოდიოდა, ანგელოზის ხელიდან აღვიდა ღმერთის წინაშე. და აიღო ანგელოზმა საცეცხლური, აავსო იგი სამსხვერპლოს ცეცხლით და გადმოაგდო დედამიწაზე; და იყო ხმები, ქუხილნი, ელვანი და მიწისძვრა. და შვიდი ანგელოზი, რომელთაც შვიდი საყვირი ჰქონდათ, მოემზადნენ დასაყვირებლად. გამოცხადება 8:1–6.

არსებობს წინასწარმეტყველური ანომალია, რომელსაც წინა სტატიებში ვადგენდით, თუმცა ჯერ კიდევ სპეციალურად არ განგვიხილავს მისი განსაკუთრებული წინასწარმეტყველური ფენომენი. ეს ანომალია ის არის, რომ სიმბოლოები, რომლებიც წინასწარმეტყველურ ისტორიაში ნიშნულთა თანმიმდევრობას წარმოადგენენ, ყველა ერთად თავს იყრის იმ ისტორიის დასასრულში, რომელსაც ისინი წარმოადგენენ. ჩვენ

ვაჩვენეთ, რომ ლაოდიკიური ადვენტიზმის ოთხი თაობა, რომელიც ეზეკიელის მერვე თავის ოთხი სისამაგლით არის წარმოდგენილი, აღნიშნავდა განსაზღვრულ ნიშნულებს, მაგრამ თითოეული მათგანი, როგორც გამოცდა, მეორდება ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის ისტორიაში. ეს ანომალია შვიდ საყვირშიც გვხვდება, რადგან, თუმცა ისინი წარმართ, პაპურ და თანამედროვე რომზე კონკრეტულ განკითხვებს წარმოადგენენ, ყველა ისინი კვლავ ერთიანდება მაშინ, როდესაც თანამედროვე რომზე აღმასრულებელი განკითხვა იწყება ახლო მომავალში მოსალოდნელი კვირადღის კანონით.

შვიდ საყვირს აქვს კონკრეტული თარიღები, როდესაც ისინი წარსულში აღსრულდა, თუმცა და უაიტი ასევე შვიდი საყვირით აღჭურვილ შვიდ ანგელოზს, გამოცხადების მერვე თავში, ახლო მომავალში მოსალოდნელი კვირადღის კანონის ისტორიის კონტექსტში ათავსებს.

„და როდესაც მან გახსნა მეხუთე ბეჭედი, ვიხილე საკურთხეველის ქვეშ ღმერთის სიტყვისათვის და იმ მოწმობისათვის დახოცილთა სულები, რომელიც მათ ეპყრათ; და ღაღადებდნენ დიდი ხმით, ამბობდნენ: როდემდე, უფალო, წმიდაო და ჭეშმარიტო, არ განიკითხავ და არ იძიებ ჩვენს სისხლს მათზე, რომელნიც მკვიდრობენ დედამიწაზე? და მიეცათ თითოეულ მათგანს თეთრი სამოსელი [ისინი გამოცხადებულ იქნენ წმიდად და უბიწოდ]; და ეთქვათ მათ, რომ კიდევ მცირე ხანს დაესვენათ, ვიდრე აღსრულდებოდნენ მათი თანა-მონებიცა და ძმებიც, რომელნიც მათსავით უნდა დახოცილიყვნენ“ [გამოცხადება 6:9–11]. აქ იოანეს წარედგინა არა ის, რაც იმჟამად სინამდვილეში იყო, არამედ ის, რაც მომავალში, დროის ერთ მონაკვეთში, უნდა მომხდარიყო.

„გამოცხადება 8:1–4 ციტირებულია.“ ხელნაწერთა გამოცემები, ტომი 20, 197.

წინა მონაკვეთში და უაიტი მეხუთე ბეჭდის დიალოგსა და აღსრულებას მიაკუთვნებს იმ პერიოდს, როდესაც მერვე თავში შვიდი ანგელოზი საყვირების დასაცემად ემზადება; თუმცა იმავე სიმბოლურ წარმოდგენას იგი ასევე ათავსებს გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ორი ხმის ისტორიის დროსაც.

„როცა მეხუთე ბეჭედი გაიხსნა, იოანე გამოცხადების მხილველმა ხილვაში საკურთხეველის ქვეშ იხილა ის ჯგუფი, რომელიც დაიხოცა ღვთის სიტყვისა და იესო ქრისტეს მოწმობისათვის. ამის შემდეგ მოვიდა გამოცხადების მეთვრამეტე თავში აღწერილი მოვლენები, როცა ერთგულნი და ჭეშმარიტნი ბაბილონიდან გამოიხმობიან. [გამოცხადება 18:1–5, ციტირებულია.]“ Manuscript Releases, ტომი 20, 14.

შვიდი საყვირი წარმოადგენს ღვთის სასჯელს წარმართული, საპაპო და თანამედროვე რომის ისტორიაში, თუმცა ისინი ასევე წარმოდგენილია 2001 წლის 11 სექტემბრის ისტორიასა და მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონის მეორე ხმაში. გამოცხადების მერვე თავის პირველი ექვსი მუხლის განხილვის შემდეგ, ურია სმითი იწყებს პირველი ოთხი საყვირის ისტორიული აღსრულებების წარმოდგენას.

„შვიდი საყვირის თემა აქ კვლავ განახლდება და იკავებს ამ თავის დარჩენილ ნაწილსა და მთლიანად მე-9 თავს. შვიდი ანგელოზი ემზადება დასაყვირებლად. მათი დასაყვირება წარმოგვიდგება, როგორც დანიელის 2-ე და 7-ე თავების წინასწარმეტყველების შევსება, და იწყება ძველი რომის იმპერიის მის ათ დანაყოფად დაშლით, რომელთაგანაც აღწერას ვხვდებით პირველ ოთხ საყვირში.“
— ურია სმიტი, Daniel and Revelation, 477.

სმითი აღნიშნავს, რომ პირველი ოთხი საყვირი იყო ღვთის მსჯავრი წარმართული რომის მიმართ. იგი ციტირებს მეშვიდე მუხლს, რომელიც ასახავს პირველი საყვირის წინასწარმეტყველურ ნიშნებს, და შემდეგ მიუთითებს მის ისტორიულ აღსრულებას.

დასავლეთ რომზე, მისი დაღმასვლის მსვლელობისას, დატეხილი პირველი მძიმეც და სასტიკი სამსჯავრო იყო ომი გოთებთან ალარიქის წინამძღოლობით, რომელმაც გზა გაუხსნა შემდგომ შემოსევებს. რომის იმპერატორ თეოდოსიუსის სიკვდილი დადგა 395 წლის იანვარში, და ზამთრის დასრულებამდე ალარიქის მეთაურობით გოთები უკვე იმპერიის წინააღმდეგ იყვნენ შეიარაღებულნი.

ალარიქის მეთაურობით განხორციელებულმა პირველმა შეჭრამ გააპარტახა თრაკია, მაკედონია, ატიკა და პელოპონესი, მაგრამ რომის ქალაქამდე ვერ მიაღწია. თუმცა, მისი მეორე შეჭრისას გოთთა წინამძღოლმა გადალახა ალპები და აპენინები და „მარადიული ქალაქის“ გალავნებთან გამოჩნდა, რომელიც მალე ბარბაროსთა მძვინვარების მსხვერპლი გახდა.

„პირველი საყვირის ხმას თავისი ადგილი აქვს მეოთხე საუკუნის დასასრულის ხანასა და მის შემდგომ პერიოდში, და იგი გულისხმობს რომის იმპერიაზე გოთთა მიერ განხორციელებულ ამ გამანადგურებელ შემოსევებს.“ ურია სმიტი, Daniel and Revelation, 478.

სმითი ალარიქს აიგივებს, როგორც წარმართული რომის მიმართ ღვთის სამსჯავროს სიმბოლოს, რომელიც პირველი საყვირით არის წარმოდგენილი. თითოეულ საყვირს ჰყავს ისტორიული ფიგურა, რომელიც ამ საყვირს წარმოადგენს; ალარიქი წარმოადგენს პირველი საყვირის მოვლინებას მეოთხე საუკუნის მიწურულიდან. მილერს ვერ შეეძლო დაენახა, რომ ეს საყვირი რომზე იქნა მოწეული კვირა დღის იძულებითი აღსრულების გამო, რადგან მილერი კვირა დღის დამცველი იყო. სმითმაც გამოტოვა ეს ფაქტი, თუმცა სმითმა მაინც აღიარა, რომ პირველი იძულებითი დაკანონებული კვირა დღის კანონი კონსტანტინემ დააწესა 321 წელს. კვირა დღის იძულებითი აღსრულებასთან დაკავშირებული წინასწარმეტყველური წესის ძირითადი პრინციპი ყოველთვის იგივეა, რადგან ღმერთი არასოდეს იცვლება, და ეს წესი ისაა, რომ „ეროვნულ განდგომილებას მოსდევს ეროვნული დაღუპვა“. ალარიქი წარმოადგენს ეროვნული დაღუპვის დასაწყისს, რომელიც სწორედ იმ პერიოდში დაიწყო, როცა კონსტანტინემ პირველი კვირა დღის კანონი გამოსცა.

სმითი განაგრძობს მერვე მუხლის ციტირებით, რომელიც მეორე საყვირს მიუთითებს, და შემდეგ აგრძელებს თავის კომენტარს:

„კონსტანტინეს შემდეგ რომის იმპერია სამ ნაწილად გაიყო; და აქედან მომდინარეობს ხშირი გამოთქმა: „კაცთა მესამე ნაწილი“ და სხვ., იმპერიის იმ მესამე ნაწილის მიმართ მინიშნებით, რომელიც სასჯელის ქვეშ იყო. რომის სამეფოს ეს გაყოფა კონსტანტინეს სიკვდილის შემდეგ მოხდა მის სამ ძეს შორის — კონსტანციუსს, კონსტანტინე II-სა და კონსტანსს შორის. კონსტანციუსი ფლობდა აღმოსავლეთს და თავისი რეზიდენცია კონსტანტინოპოლში, იმპერიის მეტროპოლიაში, დაადგინა. კონსტანტინე მეორეს ეჭირა ბრიტანეთი, გალია და ესპანეთი. კონსტანსს ეჭირა ილირიკუმი, აფრიკა და იტალია. (იხ. Sabine's Ecclesiastical History, გვ. 155.) ამ საყოველთაოდ ცნობილი ისტორიული ფაქტის შესახებ ელიოტი, როგორც ალბერტ ბარნსი ციტირებს მას თავის შენიშვნებში გამოცხ. 12:4-ზე, ამბობს: „ორჯერ მაინც, ვიდრე რომის იმპერია საბოლოოდ ორ ნაწილად — აღმოსავლეთად და დასავლეთად — დაიყოფოდა, იმპერიის სამნაწილოვანი დაყოფა მოხდა. პირველი მოხდა ახ. წ. 311 წელს, როდესაც იგი გაიყო კონსტანტინეს, ლიცინიუსისა და მაქსიმინის შორის; მეორე — ახ. წ. 337 წელს, კონსტანტინეს სიკვდილის შემდეგ, კონსტანსსა და კონსტანციუსს შორის.““
ურია სმიტი, Daniel and Revelation, 480.

რომის სამ ნაწილად დაყოფის ისტორიული მოვლენა, აგრეთვე ორ ნაწილად დაყოფა, რომელსაც მიუთითებენ ის ისტორიკოსები, რომელთაც სმიტი ციტირებს, წარმოადგენს რომის იმ ელემენტებს, რომლებიც განსაზღვრავს თანამედროვე რომის სამგვაროვან კავშირს, რომელიც ქმნის ორად გაყოფილ სტრუქტურას და წარმოადგენს ეკლესიისა და სახელმწიფოს გაერთიანებას. როდესაც სმიტი განაგრძობს, იგი შემდეგ განსაზღვრავს იმ ისტორიულ ფიგურას, რომელიც დაკავშირებულია მეორე საყვირთან.

„მეორე საყვირის ახმიანების ამსახველი ისტორია აშკარად უკავშირდება აფრიკის, ხოლო შემდგომ იტალიის, შემოსევასა და დაპყრობას საშინელი გენზერიკის მიერ. მისი დაპყრობანი უმეტესწილად საზღვაო ხასიათისა იყო; და მისი ტრიუმფები იყო „ვითარცა დიდი ცეცხლმოდებული მთა, ზღვაში ჩაგდებული“. რომელი სახე უკეთესად, ან თუნდაც ამდენადვე კარგად, გამოხატავდა ფლოტების შეჯახებას და ომისგან გამოწვეულ საყოველთაო ნგრევას ზღვისპირა სანაპიროებზე? ამ საყვირის განმარტებისას უნდა ვეძებდეთ ისეთ მოვლენებს, რომელთაც განსაკუთრებული მიმართება ექნებათ სავაჭრო სამყაროსთან. გამოყენებული სიმბოლო ბუნებრივად გვიბიძგებს ველოდეთ მღელვარებასა და არეულობას. არაფერი, გარდა მძვინვარე საზღვაო ომისა, ვერ აღასრულებდა ამ წინასწარმეტყველებას. თუ პირველი ოთხი საყვირის ახმიანება ეხება ოთხ გამორჩეულ მოვლენას, რომლებმაც წვლილი შეიტანეს რომის იმპერიის დაცემაში, და პირველი საყვირი გულისხმობს ალარიკის წინამძღოლობით გოთთა გამანადგურებელ ლაშქრობებს, მაშინ აქ ბუნებრივად ვეძებთ შემოსევის მომდევნო აქტს, რომელმაც შეარყია რომაული ძლიერება და მის დაცემას შეუწყო ხელი. შემდეგი დიდი შემოსევა იყო „საშინელი გენზერიკისა“, ვანდალთა სათავეში. მისი მოღვაწეობის ხანა მოიცავდა ქრისტეს შობიდან 428–468 წლებს. ამ დიდ ვანდალთა ბელადს თავისი მთავარი ბანაკი აფრიკაში ჰქონდა....“

„იმ მნიშვნელოვანი როლის შესახებ, რომელიც ამ გაბედულმა მეკობრემ რომის დაცემაში შეასრულა, ბატონი გიბონი ამ საგულისხმო სიტყვებს იყენებს: „გენსერიხი — სახელი, რომელმაც რომის იმპერიის განადგურებაში ალარიკისა და ატილას

სახელებთან თანასწორი ადგილი დაიმსახურა.“⁴⁴ ურია სმითი, Daniel and Revelation, 481, 484.

სმითმა, ისტორიკოს გიბონის ციტირებისას, რომელმაც პირველი სამი საყვირის ისტორიულ სიმბოლოებზე მიუთითა, დაადგინა, რომ გენზერიხი მეორე საყვირი იყო, და შემდეგ თქვა, რომ გენზერიხი „იმსახურებდა ალარიხისა და ატილას თანასწორ ადგილს.“ ალარიხი პირველი საყვირია, გენზერიხი — მეორე, ხოლო ატილა ჰუნი იყო მესამე საყვირი, რომელსაც მეათე მუხლი ეხება. სმითმა აღნიშნა, რომ მეორე საყვირი, რომელიც გენზერიხით იყო წარმოდგენილი, გამოხატავდა „428-468“ წლების ისტორიას. შემდეგ სმითი ციტირებს მეათე მუხლს, რომელიც მესამე საყვირს განსაზღვრავს, და აგრძელებს თავის თხრობას:

„ამ მონაკვეთის განმარტებისა და გამოყენებისას, ჩვენ მივყავართ მესამე მნიშვნელოვან მოვლენამდე, რომელმაც შედეგად მოიტანა რომის იმპერიის დამხობა. ხოლო ამ მესამე საყვირის ისტორიული აღსრულების პოვნაში, რამდენიმე ამონარიდისათვის დავესვსხებით დოქტორ ალბერტ ბარნისის შენიშვნებს. ამ წერილის განმარტებისას, როგორც ეს განმარტებული ამბობს, აუცილებელია, „რომ ყოფილიყო რომელიმე წინამძღოლი ან მებრძოლი, რომელიც შეიძლება შედარებულიყო მგზნებარე მეტეორთან; რომლის სვლა გამორჩეულად ბრწყინვალე იქნებოდა; რომელიც მოულოდნელად გამოჩნდებოდა, როგორც მგზნებარე ვარსკვლავი, და შემდეგ გაქრებოდა, როგორც ვარსკვლავი, რომლის ნათელი წყლებში ჩაქრა.“ — შენიშვნები გამოცხადების 8-ზე.

„აქვე წინასწარ ნაგულისხმევია, რომ ეს საყვირი მიაწინებს ატილას გამანადგურებელ ომებსა და მძვინვარე შემოსევებზე რომაულ ძალაუფლებაზე, რომელთაც იგი თავისი ჰუნთა ურდოების სათავეში ედგა და წარმართავდა....“

„და ვარსკვლავის სახელი ეწოდა აბზინდა [მწარე შედეგების აღმნიშვნელი].“ ეს სიტყვები — რომლებიც, როგორც ჩვენი ვერსიის პუნქტუაციაც მიაწინებს, უფრო უშუალოდ უკავშირდება წინა მუხლს — ერთი წამით კვლავ მოგვაგონებს ატილას ხასიათს, იმ უბედურებას, რომლის მიზეზიც ან იარაღიც იგი იყო, და იმ შიშს, რომელსაც მისი სახელი შთაგონებდა.

„სრული აღმოფხვრა და მოსპობა“ — ეს ის ტერმინებია, რომლებიც ყველაზე უკეთ აღნიშნავს იმ უბედურებებს, რომლებიც მან მოიტანა.“ იგი თავის თავს უწოდებდა: „ღვთის მათრახი.“⁴⁵ ურია სმითი, Daniel and Revelation, 484, 487.

მესამე საყვირის ისტორია, რომელიც ატილა ჰუნით არის წარმოდგენილი, მოიცავს 441 წელს მის სიკვდილამდე, 453 წელს. შემდეგ სმითი ციტირებს მეთორმეტე მუხლს, რომელიც წარმოგვიდგენს მეოთხე საყვირს და აღწერს ბარბაროს მონარქ ოდოაკერს, სადაც დასავლეთ რომის სამმაგი სიმბოლიკა წარმოდგენილია მზით, მთვარითა და ვარსკვლავებით. იგი ამ სამ სიმბოლოს ასე განმარტავს: „მზე, მთვარე და ვარსკვლავები — რადგან უეჭველია, რომ აქ ისინი სიმბოლოებად არიან გამოყენებულნი — აშკარად აღნიშნავენ რომის მმართველობის დიდ მნათობებს, — მის იმპერატორებს, სენატორებსა და კონსულებს. ეპისკოპოსი ნიუტონი შენიშნავს, რომ დასავლეთ რომის უკანასკნელი იმპერატორი იყო რომულუსი, რომელსაც დაცინვით ეძახდნენ

ავგუსტულუსს, ანუ „შემცირებულ ავგუსტუსს“. დასავლეთ რომი დაეცა ახ. წ. 476 წელს. თუმცა, მიუხედავად ამისა, თუმცა რომაული მზე ჩაქრა, მისი დაქვემდებარებული მნათობები სუსტად მაინც ანათებდნენ, სანამ სენატი და კონსულები განაგრძობდნენ არსებობას. მაგრამ მრავალ სამოქალაქო უკუსვლასა და პოლიტიკური ბედის ცვლილებათა შემდეგ, ბოლოს, ახ. წ. 566 წელს, ძველი მმართველობის მთელი წყობა დაემხო, და თვით რომი ქვეყნიერების იმპერატრიცობიდან დაქვეითდა რავენნის ეგზარქოსისადმი ხარკდებულ ღარიბ საჰერცოგოდ.“ ურია სმითი, დანიელი და გამოცხადება, 487.

აქ ჩვენ ვპოულობთ რომის სამმაგი დაყოფის კიდევ ერთ მოწმობას, რომელიც წინასწარ გამოსახავს თანამედროვე რომის სამმაგ კავშირს. აღმოსავლეთ რომში და იმპერატორ კონსტანტინესთან სამმაგი დაყოფა წარმოდგენილი იყო მისი სამი ძით, ხოლო დასავლეთ რომში — მათი მმართველობის სამმაგი ფორმით. შემდეგ სმიტი მიუთითებს, რომ მზე, მთვარე და ვარსკვლავები წარმოადგენს განსაზღვრულ თანმიმდევრობას, რომლის მიხედვითაც დასავლეთი რომი დაეცა. იგი თავის თხრობას ასრულებს უკანასკნელი სამი საყვირის შემდეგი შესავლით.

რამდენადაც შემადრწუნებელნი იყო ის უბედურებანი, რომლებიც იმპერიას ამ ბარბაროსთა პირველი შემოსევებით დაატყდა, ისინი შედარებით მცირედნი იყო იმ უბედურებებთან შედარებით, რომელნიც შემდგომ უნდა მოჰყოლოდა. ისინი მხოლოდ როგორც წვიმის პირველი წვეთები იყო იმ ღვარცოფის წინ, რომელიც მალე უნდა გადმოღვრილიყო რომაულ სამყაროზე. დანარჩენ სამ საყვირს გლოვის ღრუბელი აჩრდილავს, როგორც ეს მომდევნო მუხლებშია გადმოცემული.

„მუხლი 13. და ვიხილე და მოვისმინე ანგელოზი, ცის შუაგულში მფრინავი, რომელიც დიდი ხმით ამბობდა: ვაი, ვაი, ვაი დედამიწის მცხოვრებთ, იმ სამი ანგელოზის საყვირთა დანარჩენი ხმების გამო, რომელთაც ჯერ კიდევ უნდა ჩაჰბერონ.“

„ეს ანგელოზი არ არის შვიდი საყვირის ანგელოზთა რიგის ერთ-ერთი, არამედ უბრალოდ ის არის, ვინც აცხადებს, რომ დარჩენილი სამი საყვირი არის ვაების საყვირები, იმ უფრო საშინელი მოვლენების გამო, რომელთაც ადგილი ექნება მათი ახმიანებისას. ამგვარად, მომდევნო, ანუ მეხუთე საყვირი, არის პირველი ვაება; მეექვსე საყვირი — მეორე ვაება; ხოლო მეშვიდე, შვიდი საყვირის ამ რიგში უკანასკნელი, არის მესამე ვაება.“ ურია სმითი, Daniel and Revelation, 493.

სამი საყვირის „ვაის“ განხილვას შემდეგ სტატიაში გავაგრძელებთ.

„იმპერიული რომის უბედურებანი, მისი დაცემისას, ერთიმეორის მიყოლებით უკანასკნელამდე იქნა გაცხადებული, ვიდრე რომი იმ მდგომარეობამდე მივიდოდა, რომ აღარ ჰყოლოდა იმპერატორი, არც კონსული და არც სენატი. „რავენას ეგზარქოსთა ქვეშ რომი მეორე ხარისხამდე იქნა დამცირებული.“ დაისაჯა მზის მესამედი, და მთვარის მესამედი, და ვარსკვლავთა მესამედი. კეისართა მოდგმა დასავლეთის იმპერატორებთან ერთად არ ამოწყვეტილა. რომი, თავის დაცემამდე, იმპერიული ძალაუფლების მხოლოდ ნაწილს ფლობდა. კონსტანტინოპოლი მასთან ერთად იყოფდა მსოფლიო იმპერიას. და არც გუთნი, არც ვანდალნი ბატონობდნენ

იმ ჯერ კიდევ იმპერიულ ქალაქზე, რომლის იმპერატორიც, მას შემდეგ, რაც კონსტანტინემ პირველად გადაიტანა იმპერიის სკაბტო, ხშირად რომის იმპერატორს თავის მიერ დანიშნულად და ნაცვალმმართველად ჰყავდა. ხოლო კონსტანტინოპოლის ხვედრი სხვა საუკუნეთათვის იყო გადადებული და სხვა საყვირთა მიერ იყო გაცხადებული. მზისა, მთვარისა და ვარსკვლავებისა, ჯერჯერობით მხოლოდ მესამედი იყო დასჯილი.“

„მეოთხე საყვირის დასკვნითი სიტყვები გულისხმობს დასავლეთის იმპერიის მომავალ აღდგენას: „დღემ არ ინათა მისი მესამედი ნაწილისთვის, და არც ღამემ აგრეთვე.“ სამოქალაქო ხელისუფლების მხრივ, რომი დაექვემდებარა რავენას, ხოლო იტალია აღმოსავლეთის იმპერიის დაპყრობილ პროვინციად იქცა. მაგრამ, როგორც უფრო მართებულად სხვა წინასწარმეტყველებებს მიეკუთვნება, ხატთა თაყვანისცემის დაცვამ პირველად მოიყვანა პაპისა და იმპერატორის სულიერი და საერო ძალაუფლებანი მძაფრ შეჯახებაში; და იუსტინიანემ, როცა პაპს ეკლესიებზე სრული ხელისუფლება უბოძა, თავისი შემწე ხელი შეაშველა პაპობრივი უზენაესობის განმტკიცებას, რომელმაც შემდგომ მონარქთა შექმნის ძალაუფლებაც კი იკისრა. ჩვენი უფლის 800 წელს, პაპმა კარლოს დიდს რომაელთა იმპერატორის წოდება მიანიჭა.“—Keith. ეს წოდება შემდეგ კვლავ გადაეცა საფრანგეთის მეფისაგან გერმანიის მეფეს. ხოლო იმპერატორმა ფრანცისკე მეორემ ეს მოჩვენებითობაც კი საბოლოოდ და სამუდამოდ უარყო 1806 წლის 6 აგვისტოს.“ A. T. Jones, The Great Nations of Today, 54.